

Прокладаємо виробничу стежку для майбутніх поколінь

Коли країну атакує ворог, не до свят. Але життя триває, і в ньому так чи інакше знаходиться місце для важливих, символічних дат, які варто відчувати і запам'ятати. Так, нашому сьогоднішньому герою – представникові первинки ПМГУ Покровського ГЗК Миколі Рижикову – у складному воєнному 2023 році виповнилося 60. З них понад чотири десятиліття чоловік присвятив роботі на рідному підприємстві і ненабагато менше – активній профспілковій діяльності. В колективі його добре знають і поважають. І ми хочемо познайомитися з Миколою Олександровичем ближче. Тож – йому слово:

– Мій батько був фаховим машиністом крану, обслуговував всі кар'єри Покровського ГЗК. Малим я нерідко просився з ним на роботу: спостерігав за процесом видобутку руди. Згодом ті дитячі враження стали визначальними у виборі моєї майбутньої професії.

Моя власна гірницька кар'єра розпочалася у 1983 році. Я влаштувався на ГЗК, у цех рекультивациі – і досі лишаюсь вірним цьому підрозділу. Працював машиністом бульдозеру, потім пересів за кермо скрепера, далі став помічником машиніста екскаватору, гірничим майстром, і врешті – начальником дільниці технічної рекультивациі.

Основний виробничий обов'язок начальника дільниці – здійснювати контроль за технологією відновлення земель після їх відпрацювання кар'єрами. Ми маємо на меті відновлення родючого шару, після чого рекультивовані ділянки повертаються у власність держави під сільськогосподарське призначення. Крім того, є ще завдання, пов'язані з організацією роботи і побуту колективу. Вважаю їх не менш важливими, адже йдеться про людей, з якими я багато років працюю пліч-о-пліч.

Профспілкова діяльність до цих завдань дотична. Вона з'явилася в моєму житті ледь не з перших днів роботи на комбінаті. Спочатку мені довірили спортивний напрямок. Колись я всерйоз займався боротьбою, взагалі цікавився спортом, тому не відмовився спробувати себе в якості фізкультурорганізатора. Мені сподобалося: тренуватися разом з колегами, захищати честь підрозділу на змаганнях.

Команда Запорізького кар'єру (до його складу ввійшов цех рекультивациі) завжди була серед лідерів Робітничої спартакіади підприємства. Весь апарат управління нашого виробничого підрозділу завшаний грамотами та іншими нагородами за спортивні досягнення! За останні 10 років ми здобули сім перших місць серед команд II групи цехів.

Потім до спортмасових ініціатив стали додаватися інші профспілкові доручення, адже я був членом цехового комітету. А чотири роки тому довірили очолити профорганізацію ПМГУ нашого підрозділу.

Хочу підкреслити, що бути ефективним профлідером – непросто. Потрібно розуміти проблеми кожного колеги, занурюватись в різні життєві та виробничі ситуації, намагатися підставити плече допомоги всім, хто того потребує. Нещодавно, наприклад, ми допомогли одному робітникові з проведенням операції на очах. Але і позитиву від такої діяльності багато: завжди відчуваєшся корисним, що надихає, додає енергії. А «витратити» її завжди є куди – профспілковий комітет ПМГУ Покровського ГЗК дуже активний, тож справ багато.

Наш профком на чолі з Євгеном Запускаловим робить все можливе, щоб спілчани, працівники підприємства, почувалися захищеними під час участі у виробничому процесі, отримували заробітну плату і соціальні гарантії, на які вони мають повне право, могли розраховувати на підтримку в разі проблем зі здоров'ям або втратою близьких.

Звісно, під час повномасштабної війни вирішувати всі ці завдання стало значно складніше. Та ми маємо продовжувати робити свою справу, щоб зберегти комбінат і його колектив – не заради себе, заради майбутнього. Для мене особисто то не просто красиві слова, адже один з двох моїх синів, Олексій, теж пов'язав своє життя з підприємством. Продовжуючи нашу трудову династію, він очолює виробничу дільницю на Чкаловській збагачувальній фабриці. І мені б дуже хотілося, щоб він міцно стояв на ногах, як голова родини, відчував себе впевнено та надійно, працюючи на розвиненому та успішному підприємстві – Покровському ГЗК.